

Profesní etika v advokátní praxi.

Diplomová práce.

Autorka: Lucie Černá.

Posudek vedoucího práce.

Rozdělení práce s hlavními tématy:

- úvod
- vybrané etické pojmy, morálka a právo
- exkurs do historie české advokacie
- profesní etika obecně a její uplatnění v advokacii
- profil advokáta
- komunikace a rétorika
- přílohy
- seznam literatury

Přehled o stavbě textu umístila autorka do závěru (str.70), aby ukázala téma v celém kontextu.

Centrální myšlenkou práce je orientace v problematice etiky advokáta, přiblížení základních pojmů a konkrétnější uplatnění.

K samotnému profilu advokáta jsou ohledávána témata: obecná etika – zvláštnosti profesní etiky – etické kodexy – psychologické typologie – rétorika – způsoby komunikace – umění dialogu.

Logickým uzavřením je podkapitola „Nezávislost a samospráva advokacie“ (4.2.2., str. 60-63) a principy vztahů ke klientům, institucím (str.64-69).

Není opomenuta právní úprava advokacie, včetně práv a povinností, opírající se i o evropské dokumenty, přehledně zde uvedené. Text je místy spíše popisný, připomíná příručkové přiblížení. Vztah morálky a práva odkazuje na dostupnou literaturu, kde by slušela větší odvaha k osobnímu výkladu namísto někdy obsírných citací (příklad na str.13-15).

Některé pasáže v kapitolkách o profesní etice svědčí sice o pečlivosti přípravy, ale místy jsou vzhledem ke smyslu práce nadbytečné nebo příliš obsáhlé (např. str.28-31), stejně jako obecné zásady etických kodexů.

Exkurzy do historie české advokacie jsou podloženy odpovídající literaturou, odkazují na zákony, vyhlášky, předpisy atd. Vítal bych větší popis proměn nezávislosti advokacie, zejména hodnocení změn 1948-1989 a období po roce 1990. Vzhledem k některým odstavcům v přílohách považuji za významné charakterizování role pomáhajícího advokáta, jako podstatný atribut, korigující nešťastné představy ve veřejnosti včetně médií. Advokát není asistentem soudu, což vyvolává v této souvislosti poznámku o možném větším rozpracování vztahů advokáta a justice.

Prohloubení by zasloužily odstavce o roli obhájců v poválečných procesech, např. obhajoba K.H.Franka advokátem Dealerem (zpracováno i literárně) a srovnání s ochotným nálepkováním

tzv. „kontroverzních advokátů v současné době.

Poznámkový aparát (90 položek) a seznam literatury jsou dostačující, dokládají solidní přípravu práce. Někde mohla být více upřesněna sekundární literatura s odkazy na klasické práce. Vítal bych s ohledem na téma práce přesun převahy obecnějších prací k zastavením u samotné advokátní praxe a etiky (příkladem je exkurs do „nonverbálních komunikací“).

Poznámky k přílohám:

Přílohy mohly být komentovány, škoda, že to autorka opomenula (nebo si netroufla).

Příloha č. 1 – na str. 75-81 rozpaky nad délkou ukázky

Příloha č.3 – J.M.Burguburu, Tomáš Sokol, dobré uvedení k tzv. "kontroverzím", včetně mediálních hysterií a pokusů uchvácených soudů, nehledě na podivnosti justice, která byla v pokusění dokonce kontrolovat obhájce účastníků extremistických shromáždění až k pokusům vnikat do soukromí...

Příloha č.5 – je logickým dovedením smyslu práce, mohla být snad už na počátku a celý text by se stal velkým komentářem k právu člověka na spravedlivý proces.

--

Jako vedoucí práce jsem měl možnost sledovat sestavení téměř celého hlavního textu a korigovat jej konzultacemi. Některé pasáže nejsou „dotažené“, kromě toho mohla mít autorka více odvahy k problematizování a k osobnímu pohledu.

Obsahově i jazykově považuji téma za zvládnuté, text působí sevřeně a uceleně.

Práci doporučuji k obhajobě a k vlastnímu řízení přikládám několik otázek:

1. Soudní moc a disciplinární pravomoc nad advokáty.
2. Může advokát některé věci odmítnout ?
3. „Zrcadlí“ se charakter v tom, jaké věci advokát přijímá ? Co jsou však „pochybné“ věci ?
4. Jak může být ohrožen institut obhajoby.
5. jaká je úcta vůči soudům, jestliže soudce sám nepostupuje v procesu eticky a chová se „bohorovně“.
6. Nebezpečí „etiketizace“ (medializované případy, viz zejména Příloha č.5).

V Praze 19.května 2011.

Doc.PhDr. Milan Sláma